

ikke denne Afgang, naar han ikke overfor dem, der have bevirket denne Afgang, havde haft Lejlighed til at gøre Rede for sine Forhold, der jo den Gang i saa høj Grad havde været Genstand for offentlig Omtale og Angreb.

Med Hensyn til selve Sagen — jeg skal nu slutte — er jeg enig med det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) og i Virkeligheden ogsaa med det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen), der maaske ikke gik saa vidt, men i alt Fald sagde, at det, man skulde komme til, var den antydede Kommission. Det tror jeg ogsaa, selv om vi foreløbig skulde blive staaende ved det, vi nu have. Det er ikke godt. Men lad os dog hellere blive staaende ved det. Der er jo ogsaa fra en og anden Side raabt Vagt i Gevær, saaledes at man i visse Henseender er varskoet. Helst saa jeg rigtignok, at man gik den Vej, som den sidste ærede Taler sagde, at give nogle ganske korte Bestemmelser i en midlertidig Lov, som navnlig gik paa at skærpe Tilsynet, og lad os saa faa denne Kommission og lad den arbejde lidt hurtigt. For mit Vedkommende er jeg slet ikke i Tvivl om, at det, som skal ske, er en Adskillelse, saaledes at den Sparekasse kun er en Sparekasse. Den Gang, da vi skulde beskytte vort gode Smør, forbød vi de andre Produkter at kalde sig Smør. Skulde vi saa ikke ogsaa kunne sørge for, at kun virkelige Sparekasser maa hedde Sparekasser? At de andre saa faa en Overgangsfrist, komme vi nok udover. At Landmandsbanken med sine 80 Millioners Indskud skulde standse sin Sparekassevirksomhed, vil der aldeles ikke blive Tale om af den Grund, at den er Bank. Den vil fremdeles drive sin Indlaansvirksomhed, og det har den Lov til. Jeg vil kun have, at naar Folk sætte deres Penge i en Sparekasse, skulde de kunne sove roligt. Der kan gives meget klare og tydelige Bestemmelser med Hensyn til Bank- og Sparekassevirksomhed. Jeg erkender, at det vistnok bliver bedst, naar man giver den tilsynshavende Myndighed, Indenrigsministeriet, et ret stort Spillerum for den Virksomhed, det kan udøve gennem en eller anden Sparekasseinspektion.

Indenrigsministeren (P. Munch):
De Bemærkninger, der ere fremsatte, siden

jeg sidst havde Ordet, give mig ikke Anledning til mange Udtalelser. Det var ret kortfattede Bemærkninger, der gjaldt enkelte af de Punkter, vi i det hele taget have drøftet.

Det ærede Medlem for 2den Kreds (Bramsen) spurgte mig, om den tidligere Minister havde kendt de samme Indvendinger, som jeg her har fremført overfor de Bestemmelser, man i sin Tid havde sat ind i Lovforslaget. Det skal jeg ikke kunne sige, jeg kan kun oplyse, at Betænkningerne fra vedkommende Sparekasser og dermed Fremførelsen overfor Ministeriet af disse med den Vægt, der maatte tillægges dem, er foregaaet, efter at Lovforslaget var fremsat, altsaa først i Løbet af Sommeren, og det forelaa altsaa for Ministeriet som et helt nyt Materiale til Bearbejdelse. Lovforslaget var fremført, uden at man havde taget hele denne Gruppe af Betragtninger med ind under Overvejelserne i Tilknytning til disse Betænkninger fra Sparekasserne.

Naturligvis har det ærede Medlem Ret i, at man her maa undersøge, hvilke Argumenter der er de stærkeste, og saa træffe sit Valg. Derom ere vi selvfølgelig ganske enige. Blot synes det mig, at adskillige af de Argumenter, der ere fremførte, ere saa stærke, at de gøre det klart, at i den Form, hvori disse Paragraffer vare formulerede i det Forslag, der blev forelagt forrige Aar, vilde de ikke kunne gennemføres uden at volde megen Vanskelighed for vore Sparekassers Virksomhed, og derfor tror jeg, at man i hvert Fald maa modificere dem betydeligt. Og da hele denne Gruppe af Regler hører ind under, hvad man plejer at kalde Sparekassernes Dispositionsfrihed, har det forekommet mig naturligt at udskyde den til den kommende Kommissions Behandling, medens man her tog det mere kontrolmæssige, det, der stod mere i Forening med selve Tilsynsspørgsmaalet, med i det foreløbige Arbejde. Men om et og andet af den anden Gruppe skulde tages med her, er naturligvis ikke det afgørende.

Det ærede Medlem var meget angst for Kommissionens Skæbne, thi han tænkte, at den skulde have lige saa sørgelig en Skæbne som den forrige Kommission; naat den havde lavet et smukt Forslag, og det er